

LBRIS

We know
books

Ștefan GĂITĂNARU

CODUL LUI DRACULA
1. NAȘTEREA UNUI VAMPIR

Șiparg

nuare. Când se mai răsuci, trase iar și rămase cu ele în mâini.

- Femeieeee! se auzi un urlet prelung, și o umbră mare se adună, zbatându-se pe tavan. Urletul zvâcnea, din când în când, un gălgâit, când gros, când subțire.

Cu huriit mare, se hățână ușa. Apoi umbra începu să se scurgă prin crăpături, afară. Katrine pipăi, alături, pe pat, dar Auril dispăruse. Și umbra, cât mai rămăsese, se liniști deodată, câteva clipe, alegându-se în chipul unui om cu răs schimonosit. Era Dracula, cavalerul dragon. Sufletul după care tânjea.

CUPRINS

Dunăre, Dunăre, apă tulbure / 7
Șapte păcate / 56
Chemarea / 128
Mărturisirea / 193
Stăpâne, stăpâne, mai cheamă și-un câne / 244

1. **Reporterul:** O carte de imaginație despre un cavaler inchizitor?

Autorul: Sigur. Numai că realitatea de-atunci întrece imaginația de azi.

2. **Reporterul:** Dracula?

Autorul: Dracula nu este un personaj. Aș putea zice că este un mit al poporului român. Reprezintă providențialul care a vrut să scoată acest popor la lumină, deși oamenii înșiși, cei mânați de forțe malefice și de interese obscure, pare că se opuneau. O reușită vremelnică a făcut ca toate aceste forțe să-l sufoce și să-l transforme într-un simbol al răului. A demonstrat ceva? Da. Că, chiar în condițiile cele mai vitrege, duhul unui popor puternic poate, prin credință, să răzbată la lumină. Aceasta este istoria noastră. Și când aceste forțe nu vor mai exista...

3. **Reporterul:** Nașterea unui vampir?

Autorul: În aparență, un roman istoric. Dar și vampirii se nasc în timp. *Historia magistra vitae.*

**I. DUNĂRE, DUNĂRE,
APĂ TULBURE**

1. Când intrară în Vișegrad, într-o zi de noiembrie, 1462, soarele căzuse după munte. Trecuseră apa într-o barcă largă, cu marginile groase, mozolite cu o vopsea verde. Ajunseseră mai înainte, dar nu se grăbiseră să bată-n poartă. Căpitanul gărzii n-avea încuviințarea, pesemne, decât la o anumită vreme.

Poarta mare, din căpriori armați, îmbuca zidurile de piatră rostuită, cu diferite cioplituri și desene printre barele negre de fier.

Țepeș vodă, cum îi ziceau turcii, nu era voit de nimeni în Țara Ungurească, socotind după numărul mic de călăreți care-i galopau pe urme. Nu era păzit strașnic.

Căpitanul gărzii salută paznicii cu râsete și plecăciuni, parcă se cunoșteau de-o veșnicie. Știau ei ce știau. Năpădiră în curtea largă, pe alea acoperită cu nisipuri roșii, printre cei câțiva brazi care însulițau cerul, încercând să răzbată peste ziduri. Se făcu zarvă. Se vânzoliră oameni. Cineva încerca să aprindă niște torțe.

Dar căpitanul strajei n-avu timp. Trimise doi oameni cu prizonierul pe scările turnului dinspre apă. Se învârtiră până sus pe niște scări uscate și hodorigite de lemn, care scârțâiau crunt la fiecare pas.

Sus, la ultimul cat, se trânti de zid o ușă robustă, împănată cu fier. Înăuntru, pereții din piatră colțuroasă, albiți, ici-colo, de păienjenisuri dese.

Lumina se strecura înăuntru prin trei ferestre înguste, proptite cu drugi mari de fier, încheiați pe dinafară. O fereastră dădea spre Dunăre, alta ducea la munte, iar a treia o lua la vale spre Buda.

Îi împinseră și o desagă mare, în care se înghesuiau, se pare, lucruri de-ale chiriașului, pe care o rezemară de perete.

Un buștean gros de brad ținea de masă, iar doi mai mici, de înălțime potrivită, erau pentru ședere. Patul, din niște căpriori groși, prinși cu scoabe la cap și la picioare. Când trase plocada de pe el, un stol de fluturași aurii roiră spre fereastră, lăsând un praf mărunț, făinos, să cadă printre crăpături.

Cârstea, care se strecurase nevăzut pe după ușă, controlă totul, apoi chinui scările în grabă și porni o hărmălaie cu străjile în curte. Târziu, când căzuse deja întunericul, se întoarse cu două plocade noi. O slugă bătrână, care-și ducea cocoașa de colo-colo, adusese o cană înaltă de aramă, plină cu apă, și un opaiț coclit, cu două lumânări de seu. Netezi cu mâna un ștergar alb peste bușteanul cel mare și îngrămădi pe masă merindea obișnuită a chiriașilor din turn. Se-ntoarse scurt spre Cârstea și, ca și cum ar fi primit încuviințarea, se făcu nevăzută.

- Măria Ta, mâine o să mai aranjez ce și cum.

- Lasă, nepoate, e de-ajuns! Ai mulțumi-rile mele. Aprinde-mi doar opaițul, să nu mă împiedic printre bușteni.

Lumânările s-aprinsesă greu, sfârâind un fum gros, alburiu. Nu erau d-ălea bune.

- Să ai o noapte liniștită, Măria Ta!

Ușa se trânti cu zdrăncăneli ciudate, de drugi grei, care căzură în rastele. Și lacăte și zornăit de chei.

Rămase singur, în întunericul tremurat de pâlpâirile opaițului de pe masă. Ciudat..., se simțea liber, în liniștea, care nu mai venea, a nopții. Înțelesese că aici va rămâne, poate, tot restul vieții. Trase un buștean dintre cei mici la fereastră și rămase aiurea cu gândurile. Zâmbi trist când și-l aminti pe băiatul ăsta subțirel ca o zvârlugă, pe Feiruz, starostele iscoadelor. A vrut să-l taie de câteva ori când a îndrăznit să-i subrezească încrederea în Matei. Chiar la Nicopole, când treceau turcii, i-a zis că regele n-are interes să-nceapă război cu turcii, că se află între două imperii, că o să tot îndelunge venirea, așteptând rezultatul, cum a făcut la Severin.

- Feiruz, Feiruz, diavolul iscoadelor, dacă te-ascultam eu pe tine... Ce puteam să fac? Ceva contra lui. Ce? Să-i fi promis Chilia lui Ștefan, când a trimis solii. Și? Ar fi întârziat și el.

Băiatul n-avusese stare. Dibruise uneltirile negustorilor sași, ajutați de preotul Reutel, căruia îi rămăsese fiul în țepă la Bârsa cu un an în urmă. Căuta să treacă de gardă, până la vodă. Nu i se îngăduise. Îl trimisese pe Klaus, dar, până la urmă, izbândi el însuși să vină față în față.

- Măria Ta, e limpede. Lucrătura sașilor poate fi dovedită.

- Poate sau este, băiete?

- O să gădesc oameni care să vorbească.

Vodă râse:

- În fața cui, suflete? Și-apoi, găsește-i, dacă vrei să-i omori.

- Măria Ta!

- Ascultă, diavole, acum tu nu mă înțelegi pe mine, așa cum, odată, nici eu nu voiam s-aud ce-mi spuneai tu. Nu înțelegi că este o voință mai presus, care a hotărât totul. Sunt bani și o coroană la mijloc. Scrisorile sașilor s-au trimis peste tot și, în lipsă de altceva, crezi, nu crezi, lucrurile sunt scrise.

- O să scriem și noi și o să gădesc oamenii!

- La viața ta nu te gândești?

- Viața mea e robită Măriei Tale!

Vodă râse din nou.

- Ascultă, Feiruz, tu n-ai înțeles nici de ce mai sunt eu în viață. Pentru o hainie așa de mare, dovedită prin înscrisuri, trebuia să mi se ia capul la marginea drumului. Sau, ce s-ar fi

bucurat negustorii sași să mă vadă de jos în sus la înălțimea unei țepe lustruite. Făceau sărbătoare. Nu dai de capăt, nu?

- Nu Măria Ta, n-am chibzuit la asta.

- Matei n-a luat hotărârea asta singur sau, oricum, cineva foarte mare mai știe de ea. Cineva prea mare, cât să cadă regele atât de jos, omorându-mă pe nedrept. Nici măcar din întâmplare, ceea ce s-ar fi făcut foarte lesne.

- Măria Ta, mă sperii. Înțeleg că ești pe mâini bune! și încercă să râdă, însă abia se schimonosi.

- Băiete, potolește-te! se răsti vodă. Ascultă bine ce-ți spun. E o poruncă. Tu și Caragea, diavolii iscoadelor... Vă dezleg de jurământul față de mine. Intrați în slujba cui poftiți. Tu ești turc, Feiruz, dar îți mai amintești? Noi amândoi nu ne-am prăpădit cu iubirea asta. M-ai scăpat la Giurgiu, m-ai scăpat la Geoagiu, Doamne, și prin câte alte locuri. Tu și Caragea...

- Am avut semne și-acum, Măria Ta, și ți le-am spus. Cum te-au unit cu banditul de Giscra, generalul bandelor husite. Cum să uite el că în luptele din nord l-ai făcut prizonier pe Axamit? Cum să-ți stea alături pe locurile cu primejdie, pe podurile răsucite de la Piatra Craiului, unde nici vrabia nu se mișcă în voie...

- Feiruz, Feiruz, astea sunt ale trecutului. Tu ți-ai făcut treaba, dar... Lasă-mă să-mi gădesc liniștea. Și, deși n-am nicio nădejde...

Poate ne mai întâlnim într-o zi. Cine știe cui vei fi jurat și cine știe cui mă vei vinde.

Se strânseră cu brațe largi la piept și se despărțiră pentru totdeauna. Poate.

Gândurile zburătăciră aiurea.

2. Edirne, 1449. Feiruz intră tropăind în odaie, dădu perdelele grele la o parte și făcu lumină. Vlad stătea într-un colț întunecat, pe un covor verde, cu niște flori roșii amestecate de o betelie galbenă. Era posomorât și-și ținea capul între mâini.

- Gata, gata! hotărî musafirul. Să ne bucurăm. Să ieșim din găoacea disperării. Atâtea știri rele am auzit despre Măria Ta și trebuie să ne bucurăm că nu sunt adevărate.

- Ce-ai aflat, din vizuina ta, vulpe de câmpie?

- Am aflat că Iancu ți-ar fi luat viața la Târgoviște, dar, pe calea sultanului, veștile nu confirmă nici măcar dacă Iancu mai trăiește. Până una alta, iată-te în carne și oase și-ți fericesc gândul că nu te-ai pribegit în Moldova. Acolo nu te aștepta nimic bun.

- Mă băntuie întrebări fără răspuns, băiete... Cum a scăpat Vladislav pe Câmpia Mierlei, unde se pare că Iancu însuși a mierlit-o. Unde și-a lăsat oastea, fiindcă moldovenii sunt din cei trimiși de Petru al II-lea, care pare-se că, bolnav fiind, ar fi și murit la Suceava.

- E bine să fii atent la Vladislav, Măria Ta, că el, având puterea lui Iancu, nici de tatăl tău, și nici de Mircea, fratele Măriei Tale, n-a avut îndurare. E o viperă care se-ncolăcește, se zvârcolește, se ascunde și când nici nu te-aș-tepți, sare.

- Ce e, Cazane? se-ntoarse Vlad către bătrânul sfătuitor, care se strecurase ca o umbră pe după brezbizurile ușii. Ai venit și tu să-mi aprinzi candela? Dar nu știu ce vrei. Ori să-mi deschizi lumina speranței, ori că ți-e-n grijă să nu mor fără lumânare?

- Depinde de Măria Ta, cum îți citești zodiile. Că nu e cea mai fericită lumină, e adevărat. Dar noi vom aprinde alta, și alta, și alta, până când va răsări și soarele nostru.

Feiruz îi lăsă lui Vlad niște scrisori sucălite, rostogolindu-le lângă el pe covor, se înclină și ieși. Bătrânul se așeză alături cu anevoie, părând că-și scârțâie oasele obosite.

- Aici nu pot să stau, îl întâmpină Vlad. Murad se stinge în plictiseala vieții și Celebi, fiu-său... Crezi c-o să am puterea să-ngenunchez și să-i sărut mâna de mare sultan? E fiul unei roabe și-o să-l îmbrâncească micimea pân-ajunge mare sultan. Dar eu tot n-o să-i pup mâinile a supunere.

- Ai s-o faci, Măria Ta, ai s-o faci. Doar că ai să-ți închipui că-l muști. Că, pân-la urmă, tot acolo ai s-ajungi. Nu te văd eu, mare voievod, cu sabia-n teacă. Iar pe lumea asta a